

Inspirace v odstínech šedi

vítězné povídky soutěže
Staň se novou E L James

x·y·z

Inspirace
v odstínech
šedi

©Karin Kušová, Eliška Hřebenářová, Monika Richterová,
Jana Hruběšová, Helena Žižková, Romana Niklová, Lenka Černá
Langová, Martin Jarkovský, Lucie Větrovcová,
Martina Solčanská, 2014
©NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-852-7

PÁR SLOV ÚVODEM...

Milé čtenářky, milí čtenáři, všichni věrní fanoušci dnes už kultovní trilogie *Fifty Shades*.

Uvědomuji si, že vlastně nikdy nebyla příležitost v krátkosti vám přiblížit, jak se fenomén *Fifty Shades* dostal do České republiky. V roce 2011, kdy autorka začala své texty nazvané „Master of the Universe“ uveřejňovat jako FanFiction *Twilight* ságy na internetu pod pseudonymem Snowqueen's Icedragon, jistě netušila, že se její dílo stane doslova přes noc bestsellerem a osloví miliony čtenářů po celém světě.

V této podobě se dostalo i k nám do Nakladatelství XYZ. Tím, kdo nám jej zprostředkoval, byla fanyнка a následně překladatelka celé trilogie Zdenka Lišková. Už tehdy nás zaujalo, jaký ohlas tato „neoficiální“ kniha měla. A vlastně ani nezáleželo přímo na kvalitě či nekvalitě knihy. Tím podstatným bylo, že text již v této podobě dokázal uchvátit tisíce čtenářek a čtenářů. Okamžitě jsme začali pátrat po autorce a informovat se na možnost vydání knihy u nás. To už se ale stával z *Fifty Shades* fenomén a z neznámého „internetového“ díla se rodila literární událost desetiletí. Znalost celého pozadí a povědomí o celém projektu nám dalo náskok před konkurencí, a tím pádem mohlo právě Nakladatelství XYZ přinést *Fifty Shades* do České republiky. A co se dělo dál, již všichni víme.

Už tehdy nás lákalo tento příběh zopakovat. Dát příležitost dalším autorům, kteří si potajmu píšou doma do šuplíku a třeba v nich dřímá stejný talent jako v E L James. A to byl jen krůček k vyhlášení soutěže STAŇ SE NOVOU E L JAMES. Zadání bylo snadné: napsat povídku na motivy *Padesáti odstínů*.

Ohlas byl ohromující. Do redakce přišly stovky povídek různých žánrů a námětů. Touto cestou bychom rádi poděkovali všem, kteří se soutěže zúčastnili a poslali nám své příspěvky. A i když ten váš nebyl vítězný, je pro nás radostí, že jste tu hru rádi hráli s námi a zapojili se.

Velké díky patří i porotě, která se ve složení se spisovatelkou Barbarou Nesvadbovou, novinářem Tomášem Poláčkem, spisovatelkou Petrou Neomillnerovou, redaktorkou ženského magazínu Janou Maršálkovou a šéfredaktorkou XYZ Markétou Šlaufovou zhostila nesnadného úkolu vybrat ty „nejlepší“, které Vám v této antologii předkládáme.

Doufáme, že se podařilo vybrat to jedinečné, že Vás vybrané povídky zaujmou stejně tak jako nás a že si třeba za čas budeme moci říci: Ano, zrodila se nová E L James.

Příjemné počtení.

Petr Tychtl
Programový ředitel
NAKLADATELSTVÍ XYZ

ZÍTŘKY

- Karin Kušová -

NEDEĽNÍ TELEFONÁT

„Slib mi, že jestli budu do třiceti stará skoropanna, dáme to dohromady my dvě.“

„Alex, třicetiny máš za týden, vážně po mně právě vyjíždíš?“

„Jo. Prosím. Já jsem prostě zoufalá.“

„Dobře. Ale děti rodím já. Tvoje by byly hrozně vybíravý.“

„Css. Chceš tím říct, že jsem vybíravá?“

„Vlastně ani ne. Ale moje geny jsou praktičtější, lásko.“

„Ha! Aspoň nebudu mít strie. A pomerančovou kůži. A špeky. A hormonální emoční projevy.“

„Jasně, ale ty se o mě budeš starat, že? Masírovat mi záda a dávat mi pod nohy polštáře? Nebo si ten slib mám ještě rozmyslet?“

„Hej! To je citový vydírání!“

„Přesně tak, krásko. Dobře si to rozmysli, protože pokud se mám nadobro vzdát společnosti penisů ve prospěch tvojí nádherné, vytríbené, měkké...“

„Ne! Ty jsi nemožná!“

„...postavy! Chtěla jsem říct postavy! Tak budu extra náročná.“

„To si asi fakt radši najdu chlapa, Eli.“

„Klidně. Ale dala jsem slib a ty já plním, takže mě přesně za týden čekej na svém prahu, a pokud v tvé posteli neuvidím dokonale nahýho chlapa, budu tam do minuty nahá já.“

„Já jsem to myslela ze srandy, takže si to loudění do mého bytu můžeš klidně odpustit.“

„Nenene, žádný takový! Neříkám, že spolu musíme hned spát, ale budu nahá v tvé posteli a bylo by neslušný nechat mě tam jenom ležet, ne?“

„Ježiši, nechceš už s tím přestat? Stejně, moje téměřrodstaropannění nemusí probíhat přesně v tu chvíli, ne? Třeba bude Milenec č. 1 zrovna schovanej ve skříni, zatímco budu netrpělivě očekávat Milence č. 2.“

„V tom případě se prostě přidám, no. A vytáhnu Jedničku ze skříně.“

„Pff, ty vážně na nic jinýho než na sex nemyslíš, co?“

„Ani ne. Ale stoprocentně jsem četla míň erotiky než ty.“

„Jo, ale ty jeden erotickej román žiješ, El.“

„Jeden? To mě dost podceňuješ, zlato. Mimochodem, jak se má tvůj vibrátor? Chceš k narozkám kupu baterek?“

„Vtipný. Uvidíme se zítra?“

„Tak jo... Chceš vyzkoušet, jak nám to bude klapat?“

„Já tě zbožňuju, ale někdy jsi tak...“

„Nadržená? Neříkej. Nebude vadit, když si s sebou vezmu pár hraček?“

„Zítra jdeme do divadla, Elis. Vem si maximálně divadelní kukátko a zámek.“

„Zámek? Vážně?“

„Jo. Na tu tvoji sprostou pusu, která mi jinak určitě bude kazit představení.“

„Ach, Alexo, ty mě ničíš. Já si zas myslela, že jsi chtěla začít náš románek.“

„Co tě k tomu vedlo tentokrát?“

„Noo, zámek? Třeba od pout? Nebo zámek od mého kufříku plnýho...“

„...trenek tvých milenců. Ne, opravdu jsem myslela jen na tvoji pusu.“

„A já teď myslím na tu tvoji.“

„Nech toho! Zámek na ty tvoje žvásty.“

„Ha! Jako kdyby ses skrytě nebavila, když těm tvým pracovním záležitostem dodávám trochu šťávy.“

„Já to miluju, já Tě miluju, protože jsi moje celoživotní divadelní rande, ale mám napsat recenzi. Nevím, jestli to uvidím dostatečně objektivně, pokud mi budeš do ucha zase šeptat sprostárny.“

„Není to další balet, že ne?“

„Jako kdybys mi nekradla kukátko a nekoukala se celou dobu těm chudákům baletákům do rozkroku.“

„Pche, nemají mít tak upnutý elastáky. Pokaždé mám chuť nakráčat tam a s každým si trochu zatancovat. Vždyť ty boule si o to přímo říkají!“

„Večer už ti nikdy nezavolám. Jsi horší než erotická linka.“

„Víš, že jsem v jedné takové pracovala. Nemůžu si pomoci.“

„Já vím. Dobrou noc. Nenech si o mně zdát.“

„Hej! Kradeš, a ještě k tomu obracíš moje věty!“

„Fajn, fajn. Nech si zdát, o čem jen chceš.“

„Dobře. Ty taky. Dobrou!“

„Brou.“

„Počkej! Nechceš vědět, o čem si nechám zdát?“

„Ne. Umím si to představit.“

„Potvoro! Hodně sexu aspoň ve snu!“

„Já tě fakt nesnáším! Kolik že je ti let?“

„Ale slyšíš, jak se to rýmuje? Jsem umělec! A před chvílí jsi řekla, že mě miluješ.“

„To si určitě nepamatuju. Končím!“

„Počkej! Co budeš dělat pro to, abys potkala toho pravýho? Budeš chodit po barech s velkým výstřihem?“

„Proč? Chceš mě přijít zkontrolovat, jestli nejsem pohozená v nějakým křáku?“

„To ani ne, spíš že bych se tebou přišla pokochat.“

„Podívej se do svýho výstřihu a můj nech na pokoji.“

„Jdu na to. Tak co máš v plánu? Založila sis konečně tu seznamku?“

„Dávno. A každý den příštího podělaného týdne mám informativní schůzku s jiným chlapem.“

„Dávno? Jak je možný, že o tom nevím? A informativní schůzku? Krásko moje, ty jsi vážně romantik. Oni to tak taky berou?“

„Ne. A romantik jsem, jenom nevím, proč bych měla být romantická ještě před začátkem vůbec nějakýho vztahu.“

„Třeba aby si nemysleli, že jsi zapšklá škeble, která jde místo na rande na informativní schůzku?!“

„Proč já se s tebou už tak dlouho kamarádím? Jsi k ničemu.“

„Protože jsem z tvých kamarádek nejchytřejší a nejkrásnější.“

„Spíš nejotravnější, nejprotřelejší a nejdrzejší. A bez zábran.“

„Láska na první pohled.“

„Moc si nefandi. Musela bych být hluchá. A ty nemá. Pro jistotu.“

„Haha. Ale přiznáváš, že bys po mně za jistých okolností skočila?“

„Jasně. Kdybych byla chlap a ty jsi měla tolik sexuálních nářeků, kolik jich máš dneska se mnou, už bys ležela přišpendlená ke kuchyňské lince.“

„Ha! Věděla jsem, že nějaká fantazie ti ještě zbyla! Na co je postel, že? Ale nemyslím, že k tomu by bylo potřeba chlapecký...“

„Už zase?“

„...vidění světa. Mně by stačila povolná žena. Nebo moje úžasná představitost. Nebo ty. I když teda zrovna teď je moje kuchyňská linka pěkně špinavá. Mám přijít k tobě?“

„Počkat, počkat! Nebo já? Co to znamená? Copak jsem nějaký mezidruh?“

„Nejsi bi, láska. Nebo jsi na to v rámci naší odborné debaty stačila zapomenout?“

„Jo aha, promiň. Každopádně moje kuchyňská linka právě abstinuje a já bych ji nerada kazila. Jdu spát!“

„Dobře! Ale počítej s tím, že každý den, co budeš mít rande, se uvidíš taky se mnou a povíš mi všechny nechutný detaily, jasné?“

„Fajn, Elis. Ale jenom proto, že naživo trpíš menší sprostotou.“

„Vážně?“

„Někdy.“

PONDĚLNÍ KULTURA

Alex se zapřísáhla, že bude dodržovat jedno pravidlo: Nečekat. Nebude čekat, až muž udělá první krok. Radši ho udělá sama. Taky nebude čekat, pokud dotyčný udělá první velkou botu. Odejde ze schůzky. Věděla, že si nastavuje laťku příliš vysoko. Možná že ona sama nestojí za to, aby měla toho správného partnera. Možná si zaslouží skončit s dalším nudným, dětinským stereotypem. Jako její matka. Jenomže v sobě tak dlouho dusila touhu experimentovat. Nejenom v sexu, i když i k němu měla nutkání přistupovat s hravostí, která byla v jejím šedivém světě nedocenená, někdy dokonce nevíтанá. Toužila vidět jiný svět, chutnat jiný svět, prožít jiný svět. A nemyslela při tom výhradně na cestování. Chtěla se na věci začít dívat ze všech úhlů, které zvládne uchopit. Věděla, že bude muset pořádně otevřít oči. Dívat se víc, hlouběji, oprostit se od sebe sama, aby se nakonec k sobě vrátila a dokázala se co nejplněji pochopit. A doufala, že by jí v tom nějaký obětavý muž mohl pomáhat. Převážně proto ho hledala a proto to pořád zkoušela. Ne kvůli sexuální frustraci, která se vždycky dala aspoň na chvíli zahnat, nebo kvůli tomu, že by se chtěla usadit. A už vůbec ne kvůli dětem. Ne, že by je nechtěla, jen se ještě necítila

připravená. A nechtěla hledat chlapa kvůli dětem. Chtěla najít pořádnou lásku a po čase přirozeně začít myslet na rodinu. Chybělo jí prosté objetí. Pusa na nos. Všechny ty láskyplnné maličkosti. A možná je dokonce jedno, jestli je bude sdílet s mužem, nebo ženou. Možná.

Když ten večer čekala v atriu divadla na svou nejlepší kamarádku Elis (nebo taky Lisu, jak si ji nikdy nedovolila oslovovat nahlas, protože to El kdovíproč hrozně dráždilo), přemýšlela, proč vlastně její pondělní rande probíhalo tak mizerně. Už roky se držela čtyř jednoduchých pravidel, která vymyslela společně s Elis. Ráda si je představovala jako taková svá osobní minipříkázání.

Jdi s ním na večeři a poznáš, jestli je dostatečně ochotný podělit se o své úspory s téměř neznámou ženou a nezavede tě do té nejlevnější restaurace, kterou najde. Pokud tě nepřemlouvá, aby směl celou večeři zaplatit, jdi domů a už se neohlížej. Pokud nedokážete najít společnou řeč, udělej to samé.

Po cestě zpátky jděte pěšky a směřujte ke kostelu. Vymysli si záminku, proč chceš jít dovnitř, a poznáš, jestli má dostatek pokory. Pokud se vzpírá nebo se chová jinak nevhodně, jdi domů a už se neohlížej. To samé platí v případě, že se vrhne na kolena a věnuje se víc Bohu než tobě.

Pokud tě mermomocí nepřemlouvá k tomu, aby tě směl doprovodit domů, zavolej si taxík a už se neohlížej. Pokud tě ale doprovodí, pozvi ho nahoru a poznáš, jestli chce poznat tebe, nebo jen tvoje tělo. Pokud se na tebe vrhne, sotva se zavřou dveře od tvého bytu, vyhoď ho a už se neohlížej. Pokud si prohlíží tvůj byt déle než tebe, udělej to samé.

Dávej si pozor na psychopaty a sociopaty. Amen.

Někde četla, že na to, aby onen neznámý mužský objekt alespoň částečně poznala, potřebuje minimálně tři schůzky. Dnes si ale nemyslela, že by další útrpné hodiny něco změnily. Prostě necítila

jiskru. Nelíbil se jí jeho hlas ani chuť. Nevoněl jí. Neměla chuť ho znovu vidět, neměla chuť s ním spát a neměla chuť se s ním ráno probudit. Stačilo jí pět minut.

Najednou ji někdo dost rázně přetáhl po zadku. „Aspoň že nejdeš pozdě, když už se chováš nevhodně, El.“ Vlastně jí to Lisino přivítání bylo docela příjemné. Přesperkované dámičky a jejich zatuhlí pánečci (vlastně skoro všichni v doslechu kromě dvou puberťaček) se na ně podívali. Na chvíli přestala být neviditelná. Z těch obličejů šly emoce vybírat jak z úhledné bonboniéry:

Překvapení.

Pohoršení.

Pochopení.

Touha.

Ale ona sama? Jeden velký, nejasný guláš.

„Jestli chceš vidět něco pořádně nevhodného, můžu tě začít vášnivě líbat.“

„Elis!“

„Neboj, dokud mi nenaznačíš, že mě chceš, budu si o tom jenom nechávat zdát. Každopádně, jak šlo rande?“

„Informativní schůzka. A nešla. V kostele mi začal hladit břicho.“

„A ty jsi ho hned zahнала? Chudák malej, třeba to byla jeho forma modlení.“

„Jasně. Mluvil k Bohu skrz moji napůl strávenou kapustu.“

„Kapustu?“ Elis odporem zkrivila obličej. „Tak teď už se ti vůbec nedivím.“

Alex si uhladila své lehoučké černé hedvábné šaty a posadila se do semišové lóže. Lis žuchla vedle ní, jako vždycky si přisunula židli co nejtěsněji ke své nejlepší kamarádce a zabořila nos do jejího krku. Za chvíli už rituálně začala z Alexiných vlasů vytahovat všechny gumičky a sponky, které držely úhledný drdol.

Lisa považovala každý čas strávený v divadle za promarněný, ale činohry vyložene nesnášela. Chodila na ně, jenom protože

Alex by se sama cítila nepříjemně. A proto ji Alex nechávala dělat, co si Elis umanula, i když to bylo například ničení jejího dlouho připravovaného účesu a usínání po prvních deseti minutách hry v ohbí jejího krku. Včetně občasného slintání na rameno.

V lóži byly tentokrát samy a Alex už téměř od začátku představení cítila, že následující tři hodiny budou velmi špatně strávený čas. Čím déle se dívala, tím častěji si to opakovala. Nakonec se přestala nuceně soustředit a raději obrátila pozornost k divákům.

V lóži naproti dva lidé scénu doslova hltali. Pokud scéna zahrnovala jejich zamotané jazyky.

V sedačce v přízemí si pubertální dívka hrála s mobilem.

Jeden starý pán kousek za ní se šťoural v nose a natahoval hlavu, aby na dívčin mobil lépe viděl.

Vypadá to, že tenhle divadelní kousek bude hit.

Lisina hlava ji příjemně hrála a její výdechy zanechávaly na Alexině krku vlhkou stopu. Alex se natáhla a lehce odhrnula svoje vlasy z kamarádčina obličeje, čímž ji nechtěně probudila. Elis zvedla hlavu a zmateně se kolem sebe začala rozhlížet. Zkontrolovala stále nervózně se potící herce, tmu v sále a nakonec se zadívala na Alex, která jenom naklonila hlavu na stranu v němém pozvání. Lisa chvilku pozorovala Alexinu tvář, pak se zabořila zpátky do své improvizované postele a zašeptala: „Je to dobré?“

„Ne. Recenzi už mám v hlavě napsanou. Tam to jde naštěstí i potmě.“ Alex se s přílišným šeptáním ani neobtěžovala.

„Tak mi ještě pověz o tom rande. Jak přesně se modlil.“

„Pche. Dělal mi na břichu kroužky. Jenomže hrozně tlačil.“

„Takže něco jako máma-versus-dítě-které-má-zaražené-prdíky styl?“

„Jo. Nechci to dál rozpitvávat. Měl štěstí, že jsem tu jeho ruku nevěnovala kostelu na opravu kupole. Vážně si to zasloužil...“

Najednou ucítila Lisiny rty na svém krku. Mazlila se s ním. Okusovala, sála, ochutnávala ho od ucha až k holému rameni.

Alexiny myšlenky o rukách a kostelích se zarazily. Tak dlouho už... V jejich lóži bylo temno, ale nemohl je někdo vidět? Alexin lalůček v zajetí zubů a jazyka. Olíznutí nahé klíční kosti. Zrychlené dýchání. Snaha být potichu. Snaha donutit Elis přestat. Snaha se odklonit... Hloupé snahy. Chtěla sex a chtěla ho s ženou vedle sebe. Cítila ruku na svém břiše. Vyhrnula jí Elis šaty? To snad... Ne, to jen ta látka byla tak tenká. Elis jí prsty kroužila kolem pupíku. Roztahovala a stahovala prsty a jemně kroužila, výš, níž, k okraji kalhotek, pod řadra, břišky prstů i nehty. Druhou rukou ji Elis objala a hrubě zmáčkla prso. Štípla ji do bradavky, mnula ji. Alex zvládla jen opírat se o stěny lóže. Lisina ruka se přesunula z břicha do rozkroku. Lehce ji přes šaty hladila, kroužila, poklepávala. Někdo je možná v tu chvíli sledoval... Strach i vzrušení. Rty na krku. Prsty v rozkroku. Mnutí bradavky. Netrvalo to dlouho.

„Elis, co to děláš?“ podařilo se Alex ze sebe dostat mezi úlevnými výdechy.

„Vylepšuju tvou recenzi.“

To bylo... velmi nečekané. Alex se v posteli překulila na druhý bok a přemýšlela, proč Lisu nezastavila. Nebo proč pak Lis až do konce představení seděla napnutá a odtážená. Proč pak ani jedna nic neříkala. Proč se na cestě domů obě chovaly, jako by se nic nestalo.

Zítří se jí zeptá. Zítří.

ÚTERNÍ POČESTNOST

„Už?“

„Ještě ne, Elis!“

„Alex, prosím!“

„Ne!“

„Fajn, ještě deset minut, víc prostě nevydržím, zlato.“

„Ani když ti pak povím, jak dopadlo dnešní odpolední rande?“

„Patnáct minut. Ještě patnáct minut tohoto trápení.“

„Běhu. Dvacet. A dobrovolně se podělím o detaily.“ Naštěstí Lis nevěděla, jak málo těch detailů uslyší.

„Beru.“

Sedly si na schody před Alexiným bytem, zpocené a udýchané.

„Takže? Co udělal dnešní nápadník?“

„Prošel všemi třemi body.“

„Vážně? Kdy máte další informativní schůzku?“

„Nemáme. Když jsem se k němu doma otočila zády, přišel ke mně a zezadu mě objal.“

„Moc rychlý?“

„Ne, to by mi ani nevadilo. Ale začal mi do ucha šeptat, po čem začal toužit, hned co mě uviděl.“

„Páni! To je aspoň chlap!“ Elis najednou věnovala Alex celou svou pozornost.

„Hmm. Toužil po tříchodovém menu.“

„Takže žádný sprostárny?“

„Přesně tak. Asi si myslel, že ze mě bude dobrá a laciná kuchařka. Nebo otrokyně.“

„Hajzl! Tak já ti něco pošeptám, brouku. Něco lepšího.“ Naklonila se těsně k Alex a začala: „Víš, co nechápu? Jak můžou chlapi být tak tupí a nepoznat, že jim ženská orgasmus jenom předvádí. Dívala ses na sebe někdy v zrcátku? Měla bys to někdy zkusit, zlato. Když se vzrušíš, ty dobří části tam dole zčervenají a napuchnou. Uvidíš, jak jsi vlhká. Zkusila ses někdy ochutnat? Musíš se prsty otevřít a pořádně se podívat. Vsuneš tam jeden prst, pak druhý a druhou rukou kroužíš po klitorisu. Všechno to vidíš. A když se uděláš, kolem prstů se stahuješ, cukáš sebou, nic jiného než rozkoš v té chvíli neexistuje... Jak tohle můžou chlapi nepoznat?“ Elis se odklonila a zavrtěla hlavou. „Musím jít, brouku, uvidíme se zítra?“

„Jo. Stavím se pro tebe,“ řekla Alex poněkud roztržitě. Když Lisa odešla, Alex vběhla do bytu, popadla zrcátko a zamířila do vany.

Zapomněla se zeptat na divadelní zážitek. Zítra, slíbila si Alex. Zítra.

STŘEDEČNÍ FILM

„Tak co dnešní adept na hodiny a dny nespoutaného sexu?“

„Vzal mě do kina na akčňák. A to jsem mu nedávno psala, jak mám raději divadla. Buď si píše ještě s další stovkou holek, nebo ho dostatečně nezajímám.“

„Chtěl si tě osahat, to je jasný.“

„Nechtěl.“

„A ty?“

„Já jsem taky nechtěla, ale stejně jsem si sáhla. Byla nuda.“

„A dobrý?“

„Malý. Ne, že by na tom záleželo.“

„Takže zase nic?“ Škodolibost na druhou. Potvora.

„Nebud' z toho tak nadšená.“

Seděly na pohovce u Lisy v obýváku a zvládly sníst popcorn i bez filmu. Alex se postavila a protáhla si nohy. „Elis, měla bych jít domů. Zajezení lítosti je vykonáno a stejně se na nic nedíváme.“

Elis poplašeně vyskočila a chytila Alex za paži. „Ne! Nikam nejdeš. Co tady budu celej večer sama dělat?“

„Zavolej některému ze svých poslušných milenců. Jeden z nich má určitě přebytek trenýrek. Vaše truhlice není ještě ani z poloviny plná, Výsosti.“ Alex se se smíchem poklonila.

„Haha. Kdybych chtěla, tak je přecpaná.“

„To nebyla pointa, El.“

„No jo, no jo. Víš ty co? Něco mě napadlo.“ Elis strhla Alex zpátky na pohovku a odběhla do své ložnice. Alex se podvolila. Co měla taky jiného na práci? Sebelítost se dá vždycky odložit na lepší časy.

„Mám to!“ Elis přiběhla s notebookem a posadila ho před Alex na stolek. „Podíváme se na nějaký pořádný pornofilm!“

Měla bych přestat dělat takový kraviny, říkala si Alex, když dobíhala domů, aby si konečně mohla ulevit od bolestného napětí v jistě (v poslední době nějak častěji navštěvované) oblasti.

Zítřka, přestanu zítřka.

ČTVRTEČNÍ NOVINKY

„Víš, co mě opravdu přestává bavit? Předvídatelnost. Nuda. Novoty, které v minutě přestanou být novotami, a život v kružích.“ Seděly v kavárně a Alex předváděla dost hlasitou a poněkud neurvalou show, když házela rukama do všech stran. V jednu chvíli si dokonce přála, aby ji z té tiché kavárny vyhodili. Ale ne, zase si jí nikdo nevšímal.

„Ehm. Alex, má lásko, právě ti moc nerozumím. Mám to chápat tak, že dneska to zase nevyšlo?“

„Ne. Ne! A ne! Mluvil o věcech, které mě nezajímají, dělal věci, které nesnáším, od osobnějších témat utíkal, div neječel, a zhrozil se, když jsem se zmínila o tom, že chci piercing. Zeptal se mě, jestli si na to nepřipadám už trochu stará. Takt? Nula.“

„Ty chceš piercing? A kam?“

„Už dlouho. Jen si to vždycky rozmyslím. A kam ti neřeknu.“

Elis vytáhla Alex na nohy a hodila peníze na stůl. „Jdeme.“

Večer se Alex pozorovala v zrcadle. Její bradavky měly nové nájemce. Dneska měla radost. Bolest si prostě nepřipustí.

Až zítřka, pohrozila svým bradavkám Alex. Zítřka.

PÁTEČNÍ NÁKUPY

„Kde jsou ty časy, kdy se kluci báli poslat milostný dopis?... Víš, co ten chlápek udělal, sotva jsme si podali ruce? Natáhl ruku a rozeplnul mi horní knoflík košile se slovy: „Tak to mám radši, děvče.““

„Fascinující.“

„Zpátky odkulhal.“

„To je moje holka.“

Páteční nákupy s Elis byly honbami za tím nejlepším, nejvýhodnějším, nejvíc sexy kusem oblečení a sestávaly z poskakování a mačkání se v jedné kabince, protože tak to Elis připadalo nejpraktičtější. Ty nákupy trvaly milénia.

„Elis? Ty podprsenky budou pořád stejný. Nemusíš si je zkoušet stokrát.“

„Naivko. Chci, aby ses mi dívala na prsa.“

„Tvoje prsa vidím častěji než svoje. Zním je dokonale.“

Elis se natáhla a pevně uchopila Alex za zápěstí. „Měla by sis na ně i sáhnout. Víš, jak to je, čím víc podnětů, tím dokonaleji si to zapamatuješ a tak dále.“ Jednou rukou si Lisa strhla pro ni náhle nezajímavou podprsenku a přitiskla si kamarádčinu dlaně na prso. Alex se neodtáhla. Říkala si, že by se měla vzpírat. Její rodina ji vychovala ke stereotypům.

Do háje se stereotypy. Začala si hrát s Lisinou bradavkou. Byla to pěkná bradavka. Tak akorát velká, tak akorát růžová. Přitulila se k Lisinému krku a otřela rty o její ušní lalůček. Elis stála bez hnutí a Alex se zdálo, že na něco čeká. Dlaní našla Lisino rychle tlukoucí srdce a rty a zuby začala prozkoumávat její krk. Elis přivřela oči a opřela se o stěnu kabinky. „Alex? Jestli nemáš v plánu pokračovat až do konce, tak toho, prosím, hned nech.“

Alex se naklonila a dala kamarádce malou, sladkou pusku na rty. „Ještě ne. Nevím, jestli to můžu udělat.“

Lisa Alex našťavaně odstrčila a začala se zuřivě oblíkat. „Můžeš počkat venku?“

„Proč?“

„Neuvědomila jsem si, jak málo místa tady je.“

Když Alex večer usínala, hlavou se jí honil obrázek rozlícené Elis. Musí se konečně rozhodnout. Zítra. Rozhodne se zítra.

SOBOTNÍ ÚNAVA

„Víš, jak unavující je, když se někdo pořád zakoktává? Než dokončil větu, mohla jsem mít devatenáct orgasmů a na dvacátým pracovat.“

„Očividně tě hodně zaujal.“

Lisa se vnutila Alex do obýváku a Alex to ani nevadilo. Byla unavená a Elis byla pro roli polštáře stvořená. Seděly na pohovce a tulily se. Po chvíli Lisa navrhla, že ji namasíruje, a přestože Alex tušila, že Lisiny důvody nejsou úplně nesobecké, souhlasila. El se věnovala jejím zádkům, rukám, nohám, hlavě. Alex milovala masáž hlavy. Vyskočila jí husí kůže. Napadaly ji nevhodné myšlenky. Rozkoš z masáže hlavy byla skoro stejně dobrá jako sex. V tu chvíli bylo Alexino tělo velmi nebezpečně povolné.

„Hotovo,“ řekla Lisa. Znělo to smutně.

Alex se otočila a zahleděla se na svou kamarádku, která se lehce mračila a se zaujetím zírala na stěnu. Alex se natáhla a jemnými pohyby vyhladila její vrásky na čele. Vzala Lisinu bradu a zvedla jí hlavu. Touha. V Lisiných očích. Než stihla zaváhat, předklonila se a skousla kamarádčin spodní ret. Olízla ho. Pofoukala. Pak ji políbila pořádně, jazykem ochutnala Lisinu sladkou vlhkost. Elis se pomalu odtáhla a chraptivě zašeptala: „Ne, dokud nejsi rozhodnutá.“

„Přijdeš zítra?“

„Zítra.“

NEDEĚLNÍ KULATINY

„Alex? Dívala ses, jestli ti nepřišel nějaký záhadný mail?“

„Ne. Proč? Zase jsi mi poslala něco do sbírky? A proč mi voláš, když se máme za pár hodin vidět?“

„Jaké sbírky?“

Nevinnost sama. Až Lisu uvidí, zaškrtní ji. „Má to něco společného s tím, že mi nesmí být méně než osmnáct. Už víš?“

„Pořád mi to nic neříká. Prostě se do toho zatracenýho mailu podívej.“

„Dobře. Uvidíme se za chvíli.“

Alex s povzdechem udělala, jak jí bylo přikázáno, a s překvapením zjistila, že jí Elis poslala básničku s poznámkou: Vidiš? Přece jenom jsem romantik. Tak to oceň, sama jsem ji pro Tebe složila.

$\mathcal{A}+E = \mathcal{VSL}$

*Jsi moje spřízněná duše.
Probouzíme se zamotaná jedna
do druhé a snídáme v posteli.
Líbám tě na nos, když spíš.*

*Zítřka už možná nevstaneme,
ale dnes se budeme milovat.
Chci se ponořit do tvého srdce,
být ti blíže než kdokoli přede mnou.*

*Chci vždycky vzpomínat,
nikdy neztratit to teplo.
Už jsou to léta, co jsem naši lásku
vyřezala do stromu.*

*Jednou se staneme kusem nábytku.
Ale dnes jsme živé a plné jedna druhé.*

Dočetla a zjistila, že pláče.

Alex na sebe hleděla v zrcadle. Konečně se rozhodla. Poslední rande za ní. Žádný z těch slibných mužů v ní neprobudil jiné emoce než vztek. Její postel (a překvapivě i její skříň) byly prázdné. Konečně si uvědomila, co potřebuje. Co chce. Všichni ti cizí muži byli zklamáním. A Lisa každý Alexin zážitek s nimi vzala, přizpůsobila a vylepšila. Pro ni se vzdá stereotypů. Vzdá se pochopení rodičů. Nevzdá se lásky. Zazvonil zvonek. Došla ke dveřím a otevřela své nejlepší kamarádce. Svojí opoře. Svému pokladu. Rozvázala župan a nechala ho sklouznout po nahém těle.

Budeme mít každé další zítra, řekla si Alex.

Ale začneme dnes.

Karin Kušová o sobě

Moje první literární pokusy začaly už v první třídě, kdy jsme společně s maminkou psaly (velmi neohrabané a velmi neoriginální) pohádky. Větší zlom nastal v sekundě na osmiletém gymnáziu – dostali jsme za domácí úkol složit báseň a já jsem stvořila takovou, která se od mých předešlých lišila jak námětem (výjimečně jsem si nevylívala své mladounké, věčně zaláskované srdce, protože mě omezovalo zadání úkolu), tak i kvalitou (dokázala jsem zachytit abstraktnější myšlenky a pocity do slov). A zjistila jsem, že mě baví balit svět do metafor a melodických veršů. Od té doby jsem prošla mnoha literárními soutěžemi (většinou s básněmi) a několik jsem jich i vyhrála.

V současnosti studuju na Masarykově univerzitě v Brně. Mým snem a cílem je být uznaná jako umělkyně – spisovatelka, proto literární soutěže aktivně vyhledávám. V rámci soutěže Staň se novou E L James jsem měla velké štěstí, že mě v pravý čas popadla múza, bez které jsem ta nejhorší rádobyspisovatelka na světě, a dokázala jsem stvořit povídku, která je v podstatě takovým mým starostlivě opečovávaným prvním (a tudíž řádně vymazleným) dítětem tohoto žánru.

VZORNÁ HOLČIČKA

- Eliška Hřebenářová -

Opatrně jsem pootevřela tlustou složku, která mi hned po ránu přistála na stole s takovou razancí, že mi málem vylila kafe. Chvilí jsem si prohlížela úvodní fotografii a pak jsem se obrátila na nadřízeného.

„Našli ji v lese,“ objasnil mi.

„Třeba houbařila,“ nadhodila jsem a upila kávu. Žaludek jsem měla jako na vodě.

„Pod zemí?“ povytáhl tázavě obočí.

„Prověřím to,“ kývla jsem zcela vážně. „Po snídani,“ dodala jsem rozvážně, když se mi v hlavě znovu promítla úvodní fotka spisu.

„Zajdi se pak podívat na pitevnu,“ doporučil mi a vstal. „Testy budou mít hotové během pár hodin, už jsem je zadal. Její rodiče jsou docela vlivní lidé, trvají na rychlém řešení a vysokém trestu pro pachatele.“

„Jistě,“ pochopila jsem. „Poskytli nějakou podobiznu zaživa? Ať se máme čeho chytit?“ přitáhla jsem spis blíž a vybalila koblihu.

„Je uvnitř složky,“ podíval se na hodinky. „A pospěš si s tím.“

„Kolik lidí na tom dělá?“ zeptala jsem se s upřímnou zvědavostí.

„Ty a tři další detektivové. Kdo najde pachatele jako první, tomu zvýším osobní ohodnocení.“

„Paráda,“ vrátila jsem se pohledem ke stolu. Peníze navíc by se hodily.

Přemýšlivě jsem ukousla pečiva a zapila to kávou. Kolik by mi vyneslo vyšší ohodnocení? Určitě dost, abych si mohla koupit ty drahé džíny, co se mi líbily... Anebo ten zlatý řetízek.

Ale to bych nejdříve musela najít toho prasáka, co to udělal.

Nacpala jsem do sebe zbytek koblihý naráz a otevřela složku.

Fotku jsem odsunula mimo svůj dohled, dokud snídane trochu neslehne, a začetla se do popisu a rozborů.

Jmenovala se Marie Stoklesová, věk 24 let, studentka soukromé vysoké školy. Našli ji ve tři hodiny odpoledne. Klasický scénář – houbař šel po lese, hledal hříby a nadzvedl smrkové větve, které ležely na jehličí. A pod nimi ze země trčela lidská ruka.

Mrtvá byla už několik hodin, takže ji vrah nejspíše zakopával v noci a potmě. Jinak by si samozřejmě té ruky všiml. Lezli po ní mravenci. To je takový příjemný bonus, když se někdo zbaví těla v přírodě.

Kdyby ji rodina nezačala ihned shánět, nejspíš by se zařadila do fronty bezejmenných případů čekajících na vyřešení. Byla nahá a neměla doklady, takže jakoukoli snadnou identifikaci pachatel znemožnil, a navíc ji i ožrali brouci.

Ať už to udělal kdokoli, rozhodně se těla zbavil s chladnou hlavou. Otázkou je, proč ji zabili. Takhle mladá holka těžko někomu šlápla na kuří oko. I když člověk nikdy neví.

Vstala jsem a navlékla kabát. V pitevně vždycky bývá chladněji, a jestli to chci vyřešit jako první, neměla bych hned na začátku nastydnout.

„Tak povídej, co se jí stalo,“ pobídla jsem kolegu a odložila spis na stůl.

„Ukážu ti tělo?“ zeptal se pro jistotu.

„Asi bych ji měla vidět,“ připustila jsem. „Je to odporný?“

„Je mrtvá. Všichni mrtví mi přijdou stejní,“ pokrčil rameny a vytáhl tělo z mrazáku.

S předstíraným zájmem jsem si ji prohlédla. Měla spoustu oděrek a modřin, přesně jak stálo v papírech, plus na prsou byly divné flíčky nepravidelného tvaru, o kterých ve složce nebyla ani zmínka.

„Koukám, že informace k případu se stále doplňují,“ poznamenala jsem.

„Ještě to není kompletní,“ připustil. „Původ některých ran stále ještě hledáme. Ale můžu ti říct všechno, co zatím vím,“ nabídl se ochotně.

„Povídej,“ pobídla jsem ho a cvakla propiskou.

„Vezmeme to systematicky,“ mávl rukou, ať s ním jdu k nohám. „Nakresli si obrázky, to bude nejsnazší,“ ukázal prstem na kotníky. „Byla svázaná. Patrně jí pouta sundali až po smrti, vidíš ty oděrky a modřinky? Bylo to utažené pevně, snažila se uvolnit.“

„Provaz?“ nadhodila jsem.

„Ne, provaz to nebyl. V ranách je patrná struktura látky. Tady, vidíš? Šlo o nějakou textilií, možná útržek trika nebo košile. Našel jsem v tom jen pár vláken, podívej,“ ukázal mi sáček s vzorky.

„Viš, jaká to byla látka?“ nakreslila jsem si pár obrázků.

„Ne, pošlu to ještě na rozbor,“ zavrtěl hlavou. „Ale neboj, přijdou na to a dozvíš se to,“ přešel ke stehnum, „tady jsou flíčky, vidíš je? Jeden by řekl, že je to nějaká pigmentová skvrnka, ale není. Je to spálenina.“

„Každý ten flíček?“ ukázala jsem na ty na prsou.

„Každý,“ přitakal.

„Cigareta?“ podívala jsem se na tvar. Všechny byly nepravdivé.

„Ne, cigareta určitě ne. Tvar není pravidelný a popálenina není tak výrazná. Tohle je spíš,“ zamyslel se, „jako když tě ocákne vařící voda, ale není to vážné.“

„Chápu,“ kývla jsem.

„Na zápěstí má znovu ty samé otisky jako na nohou. Vlákna vypadají také stejně, ale pro jistotu je pošlu na rozbor zvlášť,“ pokázal na další sáček. „Každopádně tahle látka byla utažená o něco víc. Vidiš ta sedřená zápěstí? Kdyby se snažila uvolnit, měla by odřeniny kousek pod palcem, ale kůže je zničená už na zápěstí. Poškodila si ji pouhým pootáčením rukama.“

Pokývala jsem hlavou a zamyšleně se na mrtvou dívala. Někde vzadu v mé hlavě nutkavě tlačila myšlenka, že vím, o co tu šlo. Že vím, kde k těm šrámům přišla.

„Popáleniny, i když méně než na prsou, má i na břiše. Tady, tady a tady, vidíš?“ ukázal prstem. „Ale nejdůležitější, co můžeš vidět takhle zepředu, je krk,“ pozval mě prstem blíž.

Naklonila jsem se, abych lépe viděla.

Na krku se skvěly modřiny a odřeniny.

„Takhle zemřela?“ povytáhla jsem obočí a snažila se zapomenout na svou snídani.

„Ano,“ přitakal. „Uškrtili ji.“

„Čím?“ prohlédla jsem si stopy kolem dokola a nevynechala ani centimetr poškozené kůže.

„To také zatím nevím. Našel jsem jen otisky a z těch můžu jen odhadovat, že šlo o materiál typu kůže. Tady, podívej, vidíš tu strukturu?“ ukázal. „Ještě jsem pitvu nedokončil. Rozhodně ale neumřela sama od sebe.“

„Tak to víme od začátku,“ odtušila jsem. „Sama by se v tom lese nezakopala. Co je tohle?“ ukázala jsem na krk. Kůže byla porušená o trochu víc než jen běžnými oděrkami, které byly k vidění na zbytku těla.

„Zatím to zjišťuju. Podle všechno by to mohla být přezka pásku. Udělal jsem pár snímků, podívej,“ ukázal na monitor počítače. „Není to přímo z povrchu kůže, je to z otisku v tkáni.“

Podívala jsem se na fotku, ale nepřišla mi až tak důležitá, abych se jí zabývala. Normální přezka od kalhot. Holku uškrtili páskem, klasika.

„Vytiskni mi to, podívám se na to později. A dál povídej, co ty šrámy,“ pobídla jsem ho.

„Vytiskni to sama, zatím ji otočím. Zezadu je také zajímavá,“ ujistil mě a vrátil se ke stolu.

Párkrát jsem klikla na myš, sebrala ještě teplý list z tiskárny a otočila se zpět k němu. „Tak ukazuj,“ založila jsem fotografie do spisu.

„Tady. Vidiš ty modřiny? Tady na zadku a stehnech?“

„Vidím,“ kývla jsem.

„Nebyla tak mladá, aby jí někdo nařezal za špatné chování.“

„Ale přesto to udělal,“ odušila jsem zamyšleně.

„Udělal. A nejspíš tím samým páskem, kterým ji uškrtil,“ uzavřel vítězně.

Zamyšleně jsem se na tělo dívala: „Nějaké jiné stopy než vlákna na zápěstích a kotnících? Poškrábala ho?“

„Ne. Za nehty měla opět jen vlákna z nějaké látky.“

„Nebránila se,“ doplnila jsem.

„Nebránila. Něco tě napadlo?“ sledoval mě.

Dívala jsem se na mrtvou a přemýšlela: „Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. Ano. „Nenapadlo,“ pousmála jsem se na něj. Ve skutečnosti jsem měla hodně silné podezření, že vím, kde k těm rankám, modřinám a šrámům přišla.

„Dobře. Až něco najdu, řeknu ti,“ kývl.

„Jo, budu ráda,“ kývla jsem. „A ještě jedna věc,“ vytáhla jsem peněženku a z ní dva tisíce. „Je to hra o osobní ohodnocení od šéfa. Udělej pro mě něco a ostatním...“ nechala jsem to vyznít do prázdna.

„Rozumím,“ kývl a peníze schoval do kapsy. „Ale až toho vraha dostaneš, chci ještě jednou tolik,“ ušklíbl se. „Za exkluzivitu se platí.“

„S tím počítám,“ kývla jsem. „Dostaneš je.“

Seděla jsem u svého stolu a pomalu si vypisovala všechna fakta. Chtěla jsem mít jasno v tom, co se tam stalo, jak se to tam stalo a proč. Dokonce jsem si i nakreslila obrázek místa činu.

Marie, ta zavražděná dívka, ležela pod otrhaným klestím a dvaceti čísly zeminy. Hrob to byl rozhodně mělký, pachatel spěchal, když ho hloubil a tělo ukládal. Napovídalo by tomu i umístění blízko silnice.

Nechtěl, aby si jeho auta u krajnice někdo všiml. Spěchal tolik, že si dokonce sám nevšiml, že nechal otisk boty a pneumatiky v bahně vedle asfaltu. To byla chyba, velká chyba.

Najdu auto, najdu boty velikosti 44 a najdu pachatele.

I když hádám, že tak snadné to nebude.

„Přišly výsledky,“ hodil mi kolega na stůl několik papírů.

„Našli to auto?“ ukázala jsem mu otisk pneumatik.

„Ne, nikdo to zatím nechtěl,“ zavrtěl hlavou. „Zabývají se tělem, prý je tam hrozně málo stop a při pitvě se skoro nic nenašlo.“

„Já to chci vědět. Najděte mi, co je to za auto a kdo takový typ v okolí vlastní,“ vzala jsem papíry a v rychlosti projela výsledky.

„Je to sporták,“ odpověděl mi klidně.

Podívala jsem se na něj: „Sporták?“ vrátila jsem se pohledem k fotce. „Jsi si jistý?“

„Absolutně. Trochu mě tahle oblast pátrání zajímá, takže jsem to zkoumal ve svém volnu. Podívej se na tu pneumatiku, na tu šířku, vzorek, hloubku dezénu. Jsou to drahé pneumatiky s nízkým vzorem a tahle šířka krásně sedí k teorii. Je to sporták.“

„Něco jiného se z toho otisku vyčíst nedá?“ strčila jsem mu fotku před oči.

„Ne, je mi líto,“ zavrtěl hlavou a odešel.

Takže drahé auto.

Drahé auto a drahé textilie – ta vlákna byla nepochybně z hedvábí. Doufám. Snad mi to z pitevny brzy potvrdí. Vypadá to na nějakého boháče, který ovšem na místě činu nezanechal žádné nástroje, otisky prstů a ani tělní tekutiny na těle mrtvé.

Všechno, co mezi nimi proběhlo, bylo dokonale sterilní.

Až na ta vlákna.

Vzala jsem telefon a vytočila z paměti číslo.

„Pitevna,“ ohlásil se.

„To jsem já. Už víš něco nového o těle?“ koukla jsem obezřetně po okolí, jestli mě někde někdo neposlouchá. Pozdržení informací mě stálo dva tisíce, bylo by hloupé nechat se odposlouchávat a sebrat si všechny trumfy.

„Jo, vím, co jsou ta vlákna,“ zašustil papíry.

„Povídej,“ pobídla jsem ho a přitáhla si papír s poznámkami.

„Je to hedvábí. Jak v ranách na rukou a nohou, tak za nehty. Černé, kvalitní hedvábí,“ prohlásil hrdě. „Pár kousků měla ještě v dýchacích cestách, jak se dusila, nejspíš hlavou v polštáři... ale rozhodně to neznámá, že ji tím polštářem zabili.“

„Takže platí, že ji uškrtili páskem?“

„Platí,“ přitakal. „Šlo nejspíš o pásek z poctivé teletiny. Ale-
spou vzorek, který se mi podařilo získat, by tomu odpovídal.“

„A ty popáleniny? Už víš, od čeho jsou ty?“ zabodla jsem propisku do papíru, abych si mohla odškrtnout, že moje domněnka byla správná.

„Vím. A nebudeš tomu věřit! Někdo ji...“

„Pokapal parafínem,“ přerušila jsem ho.

Bylo ticho. Chvilí, ale minutu určitě. „Ty dva tisíce mi dlužíš i tak,“ ozval se nakonec.

„Byl to vosk svíčky?“ zeptala jsem se pro jistotu.

„Byl,“ odsouhlasil. „Jak jsi to věděla?“

„Ženská intuice. Pátřej dál,“ pobídla jsem ho a zavěsila.

Houby ženská intuice. Sama jsem si tím kdysi prošla. I když u mě to našťěstí byla jen životní etapa. Hloupost mládí. Takové malé experimentování, které se zdálo být mnohem bezpečnější než kouření, alkohol nebo braní drog.

Jenže Marie, na rozdíl ode mě, nedostala šanci z toho vyrůst.

Vytáhla jsem z databáze všechna sportovní auta z okolí a dohledala k nim fotografie jejich majitelů. Ještě štěstí, že žijeme v éře Googlu a každý bohatý a úspěšný obličej se dá najít někde na internetu.

Měla jsem v ruce deset podezřelých.

Někoho z nich nepochybně museli s Marií vidět. A dotyčný určitě nosí boty velikosti 44 a má slabost na velmi zvláštní postelové hrátky.

Jenže ty poslední se mu poněkud vymkly z ruky.

Chytla jsem tašku, papíry k případu zamkla do šuplíku a vyběhla na obchůzku míst, kde se ti dva mohli potkat – do nočních klubů. A obzvláště těch, kde se lidé se slabostí pro fetiš scházejí.

Bohužel jsem věděla, kam jít, i když jsem na tohle období chtěla už dávno zapomenout a nikdy, absolutně nikdy a za žádných okolností si na to nevzpomenout. Ve skutečnosti mi ještě teď naskočila husí kůže, když jsem si na něco z toho vzpomněla.

Na něco z toho bych si vzpomněla ráda. Na něco jiného bych ovšem raději už nikdy nepomyslela. Jenže teď, když jsem před očima měla snímky té mladičké chudinky a všechny ty modřiny a šrámy, mi v hlavě ožívaly všechny oděrky a flíčky, které jsem utrpěla já.

A ne všechny mi byly nepříjemné, i když samozřejmě záleželo na tom, s kým jsem se daný večer těm hrátkám oddávala. Pouta, šátky, períčka, bičinky, pásky a další hračky, jejichž jména jsem si i sama styděla připomenout, mi tehdy nebyly cizí. Užila jsem si to. Rozhodně jsem měla na stará kolena na co vzpomínat, jak se často říká. Užívej, dokud jsi mladá.

Problém byl, že jsem si nechtěla oživit ani minutu z téhle etapy svého života, ať už to tehdy bylo jakkoli příjemné. Byla to hloupost. Styděla jsem se za sebe – křičící do polštářů v marné snaze se trochu ztlumit, potící do drahého povlečení kalorie všech jídel, která jsem daný den snědla, plačící a žadonící o něco víc, když spolunocležníkovi dělalo krutou radost uprostřed hry přestat.

Je to odporné. Nechápu, jak jsem se k tomu tehdy mohla snížit. Je to vulgární, nemravné a hnusné. Nechutné. Kéž bych to mohla zase zahnat do kouta své mysli a navždy to tam zamknout.

Možná si na to jednoho dne v dobrém vzpomenu, až se budu na zápraží houpat v proutěném křesle, plést svetry a dívat se do zahrady přes tlusté brýle... teď se však jen při té vzpomínce hnusím sama sobě.

Ale jde o osobní ohodnocení k platu. Trocha peněz navíc mi pomůže ukonejšit ten neodbytný pocit znechucení. A hlavně mi uleví ten kašmírový svetřík, co jsem viděla ve výloze na rohu ulice cestou domů.

Kašmír, to je náplast na všechno.

Zapřela jsem se do madla dveří a opatrně otevřela. Snažila jsem se do podniku vlout tak nenápadně, jak to jen šlo. I když tu zatím bylo jen pár nikdy neodcházejících návštěvníků a zdejší děvčata, která by za pár drobných šla s každým, nepotřebovala jsem, aby si mě všimli. Tím spíš, že jsem neměla uniformu. Taková, jako já, už ji nenosí.

„Dobrý den,“ oslovila jsem barmana. „Hledám jednu dívku a byla bych ráda, kdybyste to nekomplikoval,“ ukázala jsem odznak. „O nic jiného mi nejde. Znáte ji?“ vytáhla jsem fotku a posunula ji k němu po pultíku.

Podíval se na mě, nepříteli ochotně, ale podobiznu si prohlédl. „Jo, ta tu byla. Jednou nebo dvakrát. Asi jsme nebyli její oblíbený podnik,“ vrátil mi obrázek.

„Dvakrát?“ zapsala jsem si.

„Asi tak. Seděla tady na baru, moc nepila, jíst nic nechtěla a pořád koukala po chlapech, co tu sedávali. Nikdo se k ní neměl, takový pískle byla, mladá holka, tak pak odešla a už se znova neukázala,“ srovnal lahve za barem podle názvů.

„Odešla sama?“

„Pokaždé. Naši návštěvníci stojí spíš o dámy, co už za sebou něco mají a ví, co čekat. Ne o takovou mladou žabku,“ ušklíbl se.

„Dobře, díky,“ seskočila jsem z vysoké židle a nechala mu na baru dýško.

Žabka. Pískle. Takže teď už se to dělí i podle věku. Zřejmě už je z čeho vybírat, tak si pánové stanovují kritéria. Nu dobrá. Možná jsem si měla před odchodem přečíst pár článků k tomuhle tématu a nespolehat na svoje zkušenosti z let dávno minulých.

Ať už ta holka prováděla cokoli, stálo ji to život. Jak ji vůbec mohli rodiče nechat takhle trajdat po nocích? Pochybují, že věděli, kde se jim dítě toulá. Potom se diví, že ho najdou zakopané v lese a studené jak rampouch.

A pak, policajti, starejte se, zabili nám naše zlatíčko. Co se o něj zajímat dřív, než když je pozdě? Jsem vážně zvědavá, kdo bude rodičům vysvětlovat, že jejich maličkou holčičku usmrtili při postelových hrátkách. Budou vehementně tvrdit, že je to nesmysl a že vlastně žádný sexuální život nevedla, protože byla vzorná studentka.

Pak si ještě najmou právníky na nás, protože jsme přece pošpinili holce pověst.

No, já u toho být nechci. Možná jí bylo 24 let, ale bydlela doma a chodila na soukromou školu. Nikdo mi nenamluví, že si nevšimli, že se s ní něco děje nebo že se domů vrací s podlitinami, modřinami a dalšími podivnými šrámy.

Přes peníze neviděli, že se jim vlastní dítě dobrovolně mrzačí a do určité míry i zabíjí. Bůh ví, v čem jela, když chodila do takových klubů. Jednu dvě skleničky absintu nebo, když se nápadník

plácl přes kapsu, kvalitní koktejlek, něco malého a zakázaného na kuráž, a pak jí ani nedošlo, že se vlastně dusí.

Opřela jsem se do dveří jednoho z podniků, které mi mobil našel jako zábavu pro mladé. Kývla jsem na barmana a sedla na bar. Rovnou jsem mu přistrčila pod nos odznak a vytáhla fotku. „Je mi jedno, co tu děláte, hledám tuhle dívku,“ uklidnila jsem ho, když jsem viděla, jak se marně snaží zamaskovat rozrušení.

Podíval se na fotku, jen tak koutkem oka, a vrátil se k omývání sklenic. „Ta sem nechodí,“ zavrtěl hlavou a s podezřelým zaujetím zkoumal sklenici, kterou měl v ruce.

„Podívej, příteli,“ naklonila jsem se k němu přes pultík. „Buď mi to vysypeš po pravdě, nebo se postarám, že se vám tu v tom podniku někdo pošťourá. Víš, co se stane, když sem někdo přijde a posvítí si na vaše účty, doklady a klientelu?“

Barman trochu zbledl a znovu se podíval na obrázek. „Jo, ta tu byla.“

„Kdy naposledy?“

Zamyslel se: „Předevčírem. Myslím. Byla tu jen krátce. S někým pak odcházela.“

„S kým?“ pobídla jsem ho.

„Podívejte, nemůžu vám jen tak prozradit...“ zasekl se, když jsem mu před nosem znovu zamávala odznakem.

„Můžete,“ ujistila jsem ho.

„Nevím, jak ho popsat,“ snažil se vykroutit.

„Tak mi ho ukažte,“ rozložila jsem na bar snímky majitelů luxusních sportovních aut. „Byl to některý z nich?“

Těkal očima z jedné podobizny na druhou, pak nejistě namířil prst. „Nejsem si jistý, se kterým odcházela předevčírem, ale určitě jsem ji tu viděl s tímhle a tímhle,“ označil dva. Ani neváhal.

„Určitě?“ zabodla jsem do něj svůj pátravý pohled.

„A pak jsem s ní viděl ještě tohohle,“ dodal po chvíli přemýšlení. „Ti zbylí sem nechodí,“ vrátil se ke sklenicím.

Udělala jsem si ze zadní strany fotek propiskou puntík. „Děkuji za spolupráci. Možná vás budu kontaktovat kvůli svědectví,“ sbalila jsem věci, obdařila ho dýškem a odešla.

Další obdobný podnik naštěstí neležel příliš daleko. Je zvláštní, že se většinou pochybné podniky sdružují blízko sebe. Nemůžu si stěžovat, při štáře to alespoň nemáme daleko.

Na druhou stranu mi neřekli nic nového. Slečna klub párkrát navštívila, ale s nikým ji pořádně neviděli. Snad jednou nebo dvakrát zašla s jedním z těch deseti, ale jinak byla sama. Asi o ni nebyl extra zájem.

Nebo sem nechodila lovit, ale jen pít, bavit se a poslouchat tipy, jak si svá malá dobrodružství okořenit.

Vrátila jsem se do kanceláře a nechala ty tři předvolat. Nebyla jsem si sice jistá, jestli po nich chci, aby přišli jako svědci, nebo podezřelí, ale chtěla jsem, aby si s nimi někdo promluvil. Mohla jim něco říct, naznačit, anebo ji mohl zabít zrovna jeden z nich.

Byl to dlouhý den, z pitevny mi znovu zavolali, že nic pořádného už nezjistí. Podle všeho se krátce před smrtí dobře a nejspíš i draze najedla, takže vzhledem k mým teoriím to odpovídalo romantické večeři následované osudovým omylem s páskem od kalhot.

Jinak mi vlastně nikdo neřekl nic kloudného. Dva z boháčů potvrdili příchod, třetí se pro dnešek vymluvil, že nemůže. Přijde až zítra. Každopádně ani jeden z těch dvou se nechtěl uráčit, přestože už tu dávno měli být, a já tak měla spoustu času, abych si ujasnila, čeho se mám držet.

Boty číslo 44, sportovní auto, Marie Stoklesová, pásek z telecí kůže, hedvábné povlečení a podniky pochybné pověsti. Nevypadá to nadějně, ale třeba se někdo z nich podřekne.

„Detektive?“ oslovil mě hluboký mužský hlas. Už jenom ta barva a odstín hlasu byly tak eroticky laděné, že bych se začer-

venala. Přejel mi mráz po zádech a mimoděk mi před očima vystala vidina hedvábně povlečené postele s nebesy. Ale zachovala jsem profesionalitu a ovládla se.

„Dobrý den,“ vstala jsem a zakryla svoje poznámky prázdným papírem. „David Kocmánek, hádám,“ usmála jsem se a potřásla mu rukou. „Už jsem se bála, že nepřijdete. Následujte mě, prosím,“ ukázala jsem mu kudy a vzala ho do prázdné kanceláře.

„Rád bych věděl, proč jste mě předvolali. Samozřejmě rád pomohu,“ sedl si do křesla.

„Nebudu zdržovat,“ vytáhla jsem fotku. „Znáte tuto dívku?“ přistrčila jsem ji k němu.

Vzal ji do ruky a prohlédl: „Ne,“ vrátil mi ji.

„Nezačali jsme právě nejlépe, pane Kocmánku. Máme svědky, že jste s ní několikrát odcházel z nejmenovaného podniku zaměřeného na poněkud... drsnější intimní hrátky,“ šoupla jsem portrét opět k němu. „Jste si jistý, že ji neznáte?“

„Co se stalo? Jsem z něčeho obviněný? Podezříváte mě?“ obrátil a spustil na mě poněkud nevrlým hlasem.

„Ne, samozřejmě že ne. Jen bychom ocenili vaše svědectví. Znáte tu dívku?“

„Ano. Poslyšte, byl bych velmi nerad, kdyby se na veřejnost dostalo, do jakých podniků chodím a s jakými děvčaty se zdržuji, jestli mi rozumíte. Mělo by to neblahý vliv na mou pověst,“ odložil fotku.

„Samozřejmě. Kdy jste ji viděl naposledy?“ vytáhla jsem složku.

„Před pár dny. Zašli jsme na jídlo, pak na skleničku a odešla domů,“ pokrčil rameny. „Poslední dobou byla divná.“

„Divná? Můžete to specifikovat?“ sledovala jsem ho. Mít tu možnost, ze zvyku bych na něj namířila lampičku. Ale tohle bylo přátelské sezení.

„Jak to správně vyjádřit. Je to taková, řekněme, lehká děva. Sice vždycky chtěla nějaké záruky a pravidla, než začala hra, ale

šla s každým, kdo jí zaplatil dobrou večeři, ohromil ji šustěním peněz a nalákal na prostornou postel a netradiční hračky.“

„Vím, jak to myslíte,“ kývla jsem. „Pokračujte.“

„Ale poslední dobou, tím myslím tak čtrnáct dní, byla,“ odmlčel se, přemýšlel, „skoupá na slovo i teplo. Pozvat na večeři do drahého podniku, vypít lahvinku archivního vína, to jo, to si dala říct, ale o ložnici... o té nechtěla ani slyšet.“

„Netušíte, co se mohlo stát?“ poznamenala jsem si, co říkal. „Nezmínila se o něčem?“

„Co by, viděl jsem už hodně mladých holek, abych poznal, že se zamilovala. A nejspíš do nějakého ze svých dalších šamstrů,“ pokrčil rameny. „A podle všeho to nebylo právě šťastné, jinak by neměla důvod nechat se zvat jinými.“

„Ale slovy se nezmínila,“ pokračovala jsem ve výslechu.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Nebyla s ní rozumná řeč.“

„Jistě, to už jste říkal,“ obrátila jsem list. „Dovolte mi pár osobních otázek, pane Kocmánku,“ usmála jsem se. „Jste ženatý?“

„Ano. Ale nechápu, co to s tím má co do činění. Moje žena o ničem neví a rád bych, aby to tak zůstalo i nadále,“ zamračil se.

„Jakou máte velikost bot?“ zaujatě jsem se podívala pod stůl, abych viděla, jak jeho obuv vypadá. A jestli neuvidím podrážky. Je určitá naděje, že vrah neví o těch otiscích, které na místě činu zanechal.

„Čtyřicet čtyři, detektive. A pokud mi hodláte dál klást takové dotazy, rád bych zavolal svého advokáta,“ zabodl do mě dost nepříjemný pohled.

„To nebude třeba,“ usmála jsem se. Podrážky jsem neviděla. Zato jsem si všimla, že poutka na kalhotách jsou lehce vytahaná, ale pásek mu chybí. To je důležitý detail. „Děkuji za spolupráci. Kdybychom vás ještě potřebovali, dáme vám vědět,“ usmála jsem se.

Předala jsem ho jednomu z podřízených a nahlédla do chodby. Druhý muž už trpělivě čekal. Soudě podle nedočkavého poklepá-

vání nohou v křesle tu už nějakou tu chvilku strávil, ale nestěžoval si. Dostal kávu, sušenku a omluvu, že jsem zaneprázdněná a hned se mu budu věnovat.

„Petr Hřebíček?“ vyrazila jsem k němu s velkým úsměvem.

Vstal. Byl to chlap jako hora. Oblek mu dokonale padnul, jeho košile byla ovšem o číslo menší, než vyžadovaly jeho prsní svaly. Rozhodně neměl takové uhrančivé charisma jako Kocmánek, z něj čiselo spíše něco zvířecího. Mladé dívky to nepochybně mohlo připadat přitažlivé, já bych mu koupila větší košili.

„Jsem ráda, že jste si našel chvilku. Bude to jen minutka, pojďte za mnou, prosím,“ ukázala jsem mu rukou kudy a pak mu i naznačila, kterou židli by si měl vybrat. „Nechci vás zdržovat, tak to vezmeme velmi stručně.“

„Vím, o co jde, už jsem o tom četl,“ odpověděl.

„Opravdu?“ To mě udivilo. Netušila jsem, že by se k němu informace mohly dostat tak rychle. A hlavně, jak by se to k němu mohlo dostat, byl to čerstvý případ s prominentní rodinou, takové věci nehlásají v rádiu.

„Četl jsem to na internetu,“ odpověděl prostě. „Chcete se mě ptát na Marii, čekal jsem, že mi zavoláte.“

„Tak ona už to mají média?“ neodpustila jsem si úšklebek. Za tohle se někdo bude zodpovídat. Tyhle informace neměly uniknout.

„Prý to tam dal někdo z vašich, ale znáte to, novináři nejmenují a bulvár má své bezejmenné zdroje,“ opřel se do židle. „Co byste ráda věděla, detektive?“

„Jaký byl váš vztah se slečnou Stoklesovou?“ vytáhla jsem papíry.

„Profesionální, řekl bych. Předem smluvená pravidla, jasně dané praktiky, oba jsme věděli, co od druhého očekáváme a co on nabízí,“ nevyhýbal se tomu ožehavému tématu postele, kolem které se celý případ točil.

„Kdy jste se viděli naposledy?“

„Před pár dní. Prý měla hodně práce, je červen, vysoké školy mají zkouškové období. Nebyla právě vzorná studentka, ale nějaké kredity získat musela, aby jí to doma věřili,“ odpovídal klidně, hlas měl chladný a oči studené a bez emocí.

„Zajímavé. Řekl byste tedy, že v poslední době vás odmítala?“ pokusila jsem se chytit informací, které mi poskytl Kocmánek, který za její změnou chování neviděl stres, ale city.

„Neřekl bych přímo ‚odmítala‘, spíš neměla tolik času jako doposud. Na večeri si čas udělala, pak ale většinou rychle zmizela domů, aby se mohla učit. Nic neobvyklého. Všechny tyhle malé zlatokopky jsou takové. Napakovat si do vlastní kapsy, to by jim šlo, ale dávat se jim pak nechce,“ ušklíbl se.

„Tak proč jste ji pořád zval?“ zeptala jsem se. Tentokrát mě to ovšem skutečně zajímalo.

„Co myslíte, že by se stalo, kdybych ji nepozval? Kdybych jí sem tam nedal nějaký ten dáreček? Nebo si na ni celý měsíc zkouškového nevzpomněl?“ naklonil se nad stůl blíž ke mně.

„Nevím?“

„Už by po mně ani nevzdechla, až by měla po zkouškách. Večere, to je udržení známosti. Pokud jsem se s ní ještě chtěl stýkat, což jsem pochopitelně chtěl, protože byla hezká a ochotná ke spoustě věcí – a to je v současné době poměrně vzácná kombinace –, musel jsem udržet kontakt naživu,“ poučil mě a narovnal se zpátky do křesla.

„Jistě, to chápu,“ přikývla jsem. „Takže, zmínila se o něčem? Měla strach, obavy nebo o někom mluvila?“

„Jak zemřela?“ zeptal se s jasným nezájmem o mé otázky.

„To vám nemůžu sdělit. Nejsem oprávněná takhle šířit informace, pokud to není v zájmu případu. A to není, když mám svou stopu,“ odpověděla jsem klidně.

„Někdo ji uškrtil, vidíte?“ opáčil klidně.

Dívala jsem se na něj. Nevěděla jsem, co mu v tuhle chvíli mám říct, abych neprozradila nic choulostivého a zároveň abych ho donutila říct víc. „Proč myslíte?“ usmála jsem se nakonec. „Víte snad o něčem? Máte... tip?“

„Mlčela jste, takže mám pravdu,“ odvětil klidně. „Škrčení, to ji bralo. Stačilo ji trochu vzít pod krkem a přál bych vám slyšet ten kravál, co nadělala. Hudba pro chlapské uši. Nechat otevřené okno, měl bych doma policii každou chvíli. Čím kdo zachází, tím také schází – někomu zřejmě ujela ruka,“ pokrčil chladně rameny.

„Napadá vás komu? Znal jste někoho dalšího z jejich okolí?“ udělala jsem si pár poznámek.

„Kdepak. Svou klientelu si držela v přísné tajnosti. Nikdy se o nikom nezmínila.“

Pokývala jsem hlavou. „Jak to myslíte s tou klientelou? Chcete naznačit, že si tím přivydělávala? Podle všeho byla z dobré rodiny, neměla důvod si vydělávat jako prostitutka,“ namítla jsem.

„Luxusní společnice, detektive. O peníze si nikdy neřekla, ale na drahých dárkách trvala. Čím více se třeptily a čím více měly karátů, tím ochotnější byla,“ objasnil mi.

Tohle jsem nepotřebovala vědět. Respektive, tohle jsem nechtěla vědět. Pro případ to samozřejmě mohlo být důležité, ale raději bych o tom děvčeti dál smýšlela jako o nebohé studentce, která na chvíli sešla z cesty, než jako o malé vypočítavé potvoře, která si o to koledovala.

Mohlo to zkomplikovat celý případ. Někomu svou chamtivostí šlápla na kuří oko, mohla se vzepřít, že dárek je od oka příliš levný... nebo něčí manželka našla účty ke šperkům, které nebyly pro ni.

Ne. Jde o moje osobní ohodnocení, takže ať už si o to říkála sebevíc, musím to vyřešit.

„Chápu,“ zapsala jsem si pár dalších poznámek.

„Podívejte, já to neudělal. Moc rád bych vám pomohl, už jen kvůli těm penězům, co jsem do ní vrazil, ale nevím nic, čím bych

vám mohl pomoci. Uvažoval jsem nad tím hned, co jsem přečetl ten článek na internetu.“

„Co vy víte, jaká drobnost mi může pomoci dostat se na stopu vraha,“ usmála jsem se. „Jste ženatý?“

„Myslíte, že bych si takhle užíval, kdybych byl ženatý?“ ušklíbl se. „Ne, žít dvojí život by v tomto případě bylo riskantní. Manželka by si určitě všimla, že peníze někam mizí závratnou rychlostí a že to záhadné místo není její šatník nebo peněženka. S takovými zájmy a slečnami musí chlap být svobodný.“

Maličko jsem se zaklonila a podívala se pod stůl. Pásek měl, boty taky. „Jak velkou máte nohu?“ podívala jsem se na podrážky. Nesouhlasily, na druhou stranu mohl mít jiné boty.

„Čtyřicet dva, detektive. Jen čtyřicet dva.“

Nutno říct, že mě hned mohlo napadnout, že v porovnání s tělesnou konstitucí má nožičky jako Popelka. Kývla jsem: „Děkuji vám za spolupráci. Kdybychom ještě něco potřebovali, ozveme se vám,“ vstala jsem a pobídla ho, ať mě opět následuje.

„Doufám, že ho dostanete,“ vstal a vyrazil ven. „Je jí škoda.“

V tom zvrhlém slova smyslu, který měl v hlavě a své představitosti on, jí škoda nepochybně byla. Podle všeho byla Marie velmi oblíbená a velmi ochotná k různým praktikám. A pak vám rodiče budou tvrdit, že byla zlatíčko, které se vzorně učilo a občas se šlo pobavit s přáteli.

Pokud těmi přáteli neměli na mysli muže ve středních letech s pořádnou postelí, fetišistickou výbavou ve skříni a zvrhlým chtíčem, tak byli pořádně na omylu.

Doprovodila jsem ho do chodby a dívala se, jak odchází. Měl štěstí, měl malou nohu. Jinak bych ho s radostí viděla někde za mřížemi. Chvillemi jsem při výslechu měla dojem, že mě svléká pohledem. Nebo že se snaží silou vůle utrhnout knoflíky mojí halenky. Nechutný exemplář mužského pohlaví.

„Sežeňte mi její mobilní telefon. Chci vědět o každé esemesce, která jí přišla, i kterou ona odeslala. A fofrem!“ sbalila jsem všechny papíry a vyrazila do svojí kanceláře.

David Kocmánek mohl mít motiv. Byl ženatý a mladá milenka mu mohla překážet, zvláště pokud chtěla otevřít pusu. Pásek mu mohl chybět omylem, ale také mohl být od krve z rozdrásaného dívčího krku, a tudíž prakticky nenositelný. A ještě tu samozřejmě byla ta varianta, že se mu nechtělo platit slečně drahá jídla, aniž by si pak vyvenčil kačera. On chtěl, ona ne, on ji vzal, seřezal ji rákoskou, přivázał k posteli a udělal, co si jen zamlul. A protože se vzpírala, uškrtil ji páskem. Sado-maso už jen zakrylo stopy.

Jenže pokud měl motiv, potřebovala jsem něco, co ho usvědčí. Pásku se nejspíše zbavil, a tak jedině, co mě mohlo zachránit nebo mi pomoci pohnout se z místa, byl výpis z jejího telefonu. Jestli ho vydírala, dám ruku do ohně za to, že ji zabil on. Ať už se tvářil jakkoli uhlazeně.

Zato Hřebíček, to byla jiná liga. Marii viděl v úplně jiném světle, vylíčil ji zcela jinak a viděl v ní kus masa, který splní veškerá očekávání, když se mu dobře zaplatí hodnotným dárkem. Takové chlapy by měli kastrovat na počkání. Bohužel ho musím škrtnout i přes veškeré zhnusení, které ve mně vyvolal. I přes veškerou škodolibou touhu hodit všechno na něj a mít klid a vyšší plat.

Už mi chybí jen ten poslední. Ten třetí. Skoro jsem zvědavá, s jakou částí téhle skládky přijde on. Z jakého úhlu ji viděl, jakou část své osobnosti Marie odhalila jemu.

Pečlivě jsem přepsala všechny poznámky, utřídila si myšlenky, vypsala hlavní body, na které bych se měla zaměřit, a sepsala oficiální hlášení z výslechů. Dala jsem do kupy všechny informace k případu a na každou složku s podezřelým nalepila i jeho fotku, aby mi hned při pohledu na jejich obličeje a jména v hlavě naskočilo, co řekli.

Než jsem se stihla pokochat svým několikahodinovým dílem, spadl mi na něj štůsek papírů: „Přeju hezké počtení, teď se nám to podařilo takhle narychlo sehnat,“ ušklíbl se. „Užij si tu gramatiku.“

Podívala jsem se na výpis SMS zpráv a zbledla jsem. Pravopis rozhodně nebyl Mariinou nejsilnější stránkou a některé zprávy by potřebovaly šifrovací tabulku, abych pochopila, co se jimi pokoušela sdělit.

Alespoň jsem je měla. A strávila s nimi velmi pěkné odpoledne a večer. Po pravdě, když jsem je konečně dočetla, zjistila jsem, že jsem v kancelářích zůstala úplně sama. Všichni už dávno odešli domů, jen já tu trčela jako kůl v plotě.

Víceméně jsem nepřišla na nic užitečného. Většina zpráv byla od jejích kamarádek nebo pro ně a obsah byl poněkud, jak to říct správně, bez informativní hodnoty. Spousta řečí o tom, jak si to minulou noc užila a jak to bylo báječné. Jméno partnera ovšem neuvedla.

Podle všeho ovšem bary a podniky navštěvovala ve společnosti jedné nebo dvou svých známých. V hloubi duše jsem doufala, že ty její známé nebudu muset také vyslechnout. Čím méně lidí, tím líp. Pak si různě vymýšlí, lžou, ovlivňují se a potom zabere hrozně času vyštourat z těch jejich řečí pravdu.

Na druhou stranu jsem tam našla i pár zpráv, které, pokud jsem je správně pochopila, mohly znamenat spoustu nepříjemností pro Kocmánka. Což by jen nahrávalo mojí hypotéze, že na ni dostal vztek a zabil ji, aby si zachránil manželství.

Položila jsem štůsek vedle složek a pečlivě začala všechno rovnat do jednoho velkého šanonu. A najednou, z ničeho nic, jsem to držela v ruce.

Řešení.

A bylo prosté a děsivé.

„Ty?“ podivil se, když mě uviděl na svém prahu.

„Ano,“ odpověděla jsem jednoduše. „Je to už dlouho, chápu, že jsi překvapený,“ odmlčela jsem se a čekala, jak se situace vyvíjí.

„Je to dávno, skoro jsem tě nepoznal. Vypadáš úžasně,“ posmál se a uhnul od dveří, „pojď dovnitř. Nebudeš přeci stát venku,“ pobídl mě pohybem ruky. Nebylo důležité, co měl na sobě, jestli pantofle a značkové tepláky nebo oblek, důležitý byl jeho hlas. Hluboký a podmanivý, ani mě nenapadlo mu odporovat a říct, že dovnitř nepůjdu.

„Jedla jsi?“ dovedl mě do místnosti, která by se skoro dala nazvat salonkem. Dům měl dost velký, aby se toto označení dalo použít. Byl vymalovaný blankytně modrou barvou a nábytek byl vybraný s pečlivostí pedantovi vlastní tak, aby působil staře. Jako na zámku.

Další z míst, kde si ovíjel své oběti kolem prstu. Ani jsem nechtěla pomyslet, kolik žen si přede mnou sedlo na sofa, aby zde podlehl jeho kouzlu a nechalo se jako ve snách odvést do ložnice vzadu v domě.

Sedla jsem si a v paměti mi živě vyvstal obraz velké, pohodlné postele povlečené do hedvábného povlečení. Všude spousta malých, velkých i středních polštářků, s úchylnou pečlivostí povlečených do stejně barevných hedvábných kousků povlečení. A čelo postele z masivního a pevného dřeva bylo sloupkové, a přes všechny ty hrátky a zkušenosti, které lůžko prožilo, na sloupcích nebyl ani škrábanec, jako by ani sama postel nechtěla svým vzhledem vyděsit další kořist lovce, který v ní spával.

„Jedla,“ odpověděla jsem po chvíli ticha, kdy jsem se ani nezmohla na slovo. Něco jsem už ovšem říct musela, situace to očekávala.

„Nevadí,“ usmál se. Krásný úsměv plných rtů, ještě kousek a sahal by od ucha k uchu. Slušel mu stejně jako před lety, bohužel.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.